

татъ да слушатъ, и да бждатъ зрители. Но отговорността за всичко това пада не върху студентитѣ, а върху Училището. То се е задоволявало само да каже, че упражненията по извѣстенъ прѣдметъ сж задължителни за студентитѣ отъ извѣстенъ отдѣлъ, безъ даже да се е погрижило, щото да има такива упражнения по всички главни клонове на науката. А и самата „задължителностъ“, която тукъ именно си е на мѣстото и трѣбва да бжде приложена съ всичка строгостъ, е редуцирана до просто „записване“ — както е и съ лекциитѣ. Но несъмнено е, че ако единъ день Висшето училище се проникне отъ съзнанието за специалнитѣ задачи, които му налагатъ особенитѣ условия на нашия животъ и образование, то една отъ първитѣ му работи ще бжде, да реформира коренно своята „вътрѣшна организация“, като постави семинарнитѣ работи и пока заното въ тѣхъ прилежание на първо мѣсто между условията за успѣшно свършване Училището. Тогава отъ само себе ще изчезне днешната изпитна система, която сма по себе може и да не е толкова лоша, но която по вина на случая и на самитѣ прѣподаватели се е обърнала въ сжщинска язва за Училището.

Споредъ § 56 отъ Правилника „при Висшето училище се правятъ изпити полугодишни, академически и държавни“. Въ сжщность обаче, за академически изпитъ и до сега, (— петъ години слѣдъ издаване на Правилника!) нѣма поменъ. Така щото студентитѣ отъ Висшето училище фактически „свършватъ“, щомъ положатъ своитѣ осемъ изпитчета — върху лишени отъ всѣка връзка